

Wszyscy ludzie opowiadają sobie historie. Zdolność naszego gatunku do komunikowania sekwencji zdarzeń w sposób, który stymuluje procesy poznawcze odbiorcy zdecydowanie odróżnia nas od innych zwierząt i jest coraz częściej analizowana jako adaptacja, czyli zachowanie, które przynosi nam wymierne korzyści w środowisku, w którym egzystujemy. Jakie są to korzyści? Jak zdolność opowiadania historii wykształciła się w drodze ewolucji naszego gatunku? I jakie miejsce zajmuje względem komunikacji językowej i jej początków? Na te pytania próbują odpowiedzieć badacze związani z psychologią ewolucyjną, literackim darwinizmem oraz ewolucją języka. Niniejszy projekt proponuje oddzielenie historii, jakie znamy dzisiaj (anegdot, historii opowiadanych na dobranoc czy fikcji literackiej) od ich wcześniejszych wersji, przekazywanych sobie przez naszych przodków przed pojawieniem się języka. Jego celem jest zdefiniowanie „protohistorii” analogicznie do „protojęzyka”, identyfikując ich cechy pozytywne i negatywne względem historii współczesnych w oparciu o podstawowe pojęcia narratologii związane z czasem i miejscem akcji oraz bohaterami. Punktem wyjściowym projektu jest analiza jakościowa historii przekazywanych przez plemiona zbieraczo-łowieckie, których kultura jest jedną z niewielu namacalnych pozostałości po sposobie życia naszych przodków, mieszkających na sawannie. Analiza ta będzie podstawą do stworzenia bazy nagrań wideo, w których profesjonalni aktorzy przedstawią historie wedle zadanych kryteriów bez użycia słów, za pomocą pantomimy. Potencjał komunikacyjny tych reprezentacji zostanie przetestowany w serii badań eksperymentalnych opartych o paradygmat Semiotyki Eksperymentalnej. Dzięki temu projekt udzieli odpowiedzi na pytania: Jakie elementy czasu i miejsca akcji oraz bohaterów mogły być zrealizowane w protohistoriach? Czy możliwe jest zakomunikowanie i zrozumienie ich bez użycia języka?